

Capitolul 12

Jertfa pentru păcat (2)

(Levitic 4.13-31)

Ajungem acum la situația când a păcătuit întreaga adunare. Este clar că se poate vorbi de adunare, abia după restabilirea preotului care era uns; căci slujba preotului este necesară pentru restabilirea atât a adunării cât și a fiecăruia în parte.

„Dacă toată adunarea lui Israel a păcătuit din neștiință și lucrul este ascuns de ochii adunării, făcând împotriva uneia din poruncile DOMNULUI lucruri care nu trebuie făcute și este vinovată, și dacă păcatul comis devine cunoscut“ (Levitic 4.13-14).

Este posibil, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, ca întreaga adunare să păcătuiească și să nu știe. Consecințele arată cât de serios este lucrul acesta. Legătura adunării cu Dumnezeu este întreruptă. Ea nu mai poate intra în Locul Preasfânt, în prezența Sa, și acolo să-și aducă jertfele și să-I slujească, înainte ca să aibă loc o restabilire.

Dacă privim istoria adunării, așa cum Domnul Isus o descrie profetic în Apocalipsa 2 și 3, atunci vedem cum a păcătuit ea. În scrisoarea către Efeseni din capitolul 2 vedem cum a fost adunarea la început. Însă se întrevide deja prima cădere. Domnul trebuie să spună: „Ți-ai părăsit dragostea dintâi“ și El îi cere să se întoarcă înapoi, să se pocăiască, căci altfel El îi va lua sfeșnicul din locul lui. La cinci din cele șapte adunări, El le cere să se întoarcă și să se pocăiască. Aceasta este o dovadă clară a faptului că adunarea s-a abătut, a făcut lucruri care sunt nepotrivite cu rânduiala Sa. Cât de serios este lucrul acesta!

Din fericire, Dumnezeu arată în Levitic 4 posibilitatea ca păcatul să fie cunoscut, iar în Apocalipsa 2 și 3 vine Fiul lui Dumnezeu Însuși ca să arate adunării în ce constă abaterea ei și El spune că ea trebuie să se întoarcă, pentru că altfel El nu mai poate avea nici o părtașie cu ea. Când toată adunarea a păcătuit, numai El o poate aduce înapoi. Ce har, că El vrea să facă aceasta!

Însă cu toate că se vorbește aici despre toată adunarea, este clar că aceste principii sunt aplicabile pretutindeni unde credincioșii se strâng în unitatea trupului lui Hristos și sunt astfel expresia locală a acestui trup a adunării lui Dumnezeu. E bine ca noi să știm prin aceasta cum trebuie să ne comportăm dacă apare o asemenea stare.

Vedem deci mai întâi cazul când întreaga adunare se rătăcește și din neștiință face o greșală, face ceva care este împotriva orânduiei Sale.

Cât de treji ne face această posibilitate, ca să cercetăm totdeauna totul în lumina lui Dumnezeu și să-L rugăm să ne arate dacă ne purtăm greșit față de El. Cât de prevăzători trebuie să fim când trebuie să luăm hotărâri, așa că aceste hotărâri să le luăm cu rugăciune și cercetând cu rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu și ca să știm cum trebuie să ne comportăm în asemenea împrejurări. Însă cât de bine este ca atunci când noi greșim (și cine îndrăznește să spună că nu greșește?), avem atenționarea din partea lui Dumnezeu, despre care citim aici: „...și dacă păcatul comis devine cunoscut“.

Domnul Isus în harul Său va da o mărturie. El iubește adunarea prea mult, încât El nu poate permite ca ea să se depărteze de El fără atenționare și ca ea fără atenționare să trebuiască să fie pusă deoparte, așa cum El anunță mereu în cele șapte scrisori adresate Adunărilor. În cele din urmă are loc starea pe care noi o găsim în cea de a șaptea scrisoare, către Laodiceea, unde El o varsă din gura Sa, pentru că El a găsit dezgust la ea, pentru că El nu mai găsește nici un loc în mijlocul ei, și ea nu se preocupă numai cu El. În Levitic 4 vedem că El va avea grijă mereu să dea o atenționare, așa cum o găsim în cele șapte scrisori. El poate face aceasta prin robii Săi sau direct prin Cuvântul Său pe care îl pune în fața conștiinței și inimilor. El o poate face și prin alte adunări, care, atenționându-le, vor să arate că o anumită comportare nu este potrivită cu Cuvântul lui Dumnezeu. Prin aceasta se intenționează ca să se așeze în lumina lui Dumnezeu și acolo să întrebe pe Domnul, dacă tot ceea ce a făcut este cu adevărat după voia și gândurile Domnului. Dacă ea vede că nu este așa și că în felul acesta a greșit - chiar dacă a făcut-o în mod inconștient - citim aici ce este de făcut.

Adunarea trebuia să ia un vițel ca jertfă pentru păcat și să-l aducă înaintea cortului întâlnirii. Aceasta nu putea avea loc în ascuns. Pentru fiecare păcat trebuie adusă o jertfă și, dacă este vorba de toată adunarea, Dumnezeu înțelege că ea poate aduce o jertfă mare. Vom vedea totuși că cineva din popor trebuia să aducă o jertfă mai mică. El avea voie să aducă un ied de parte femeiască sau chiar un miel. Dumnezeu nu așteaptă ca fiecare care a păcătuit să aducă aceeași măsură. De la un preot așteaptă mai mult decât de la o căpetenie, unul din marii poporului, iar de la o adunare El așteaptă mai mult decât de la unul din popor. El privește la persoane și pentru El nu este același lucru când două persoane fac același lucru. Depinde de împrejurări, și de persoanele care înfăptuiesc ceva.

Când cineva, care tocmai s-a întors la Dumnezeu, face ceva care este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, nu este același lucru ca și când ar fi cineva care este un copil al lui Dumnezeu de zeci de ani. Când păcătuiește cineva care nu cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, nu este la fel ca și când un frate care ani la rând a cercetat Cuvântul lui Dumnezeu și are înțelegere cu privire la gândurile lui Dumnezeu, face același lucru. Și înaintea lui Dumnezeu este valabilă că noblețea obligă și, cu cât avem mai multă înțelegere cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât este mai supărător când facem ceva care nu se potrivește cu acest Cuvânt și cu voia Domnului. De aceea vedem aici că și adunarea trebuia să aducă o jertfă mare. Vițelul este jertfa cea mai mare pe care o cunoaștem. În Levitic 16 trebuia adus un vițel pentru Aaron și Adunare. O reîntoarcere profundă, o mărturisire sinceră a vinei și o înțelegere profundă a însemnătății lucrării Domnului Isus pentru păcat se cere pentru refacerea părtaşiei, dacă adunarea s-a îndepărtat și a păcătuit.

Într-adevăr, sângele Domnului Isus nu trebuie să fie întrebuițat din nou. În momentul în care păcătosul vine la Dumnezeu cu păcatele sale și cu vina sa și acceptă pe Domnul Isus, în acel moment sângele este întrebuițat și după aceea niciodată. Însă credinciosul care a păcătuit trebuia să meargă înapoi la crucea de pe Golgota, ca acolo să învețe cât a trebuit să sufere Domnul Isus pentru un păcat pe care el l-a făcut. Aici trebuie să se întoarcă adunarea, la cruce, însă nu ca să fie spălată din nou cu sânge, ci ca să învețe cât de îngrozitor este păcatul pe care ea l-a făcut. Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea (Efeseni 5.25). Această realitate nu poate fi ștearsă cu buretele. Însă ea trebuie să meargă înapoi la acest loc, ca să recunoască ce înseamnă, „ca El s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt“. Cât de îngrozitor este când Adunarea se abate din drum și se murdărește,

după ce Hristos din dragoste pentru ea a plătit acest preț, ca s-o sfințească și s-o curățească. De aceea ea trebuie să meargă acolo cu o jertfă mare; căci singurul drum pe care ea poate fi curățită este ca ea să pătrundă adânc în suferințele Domnului Isus și în prețul pe care El l-a plătit pentru ea. Ea trebuie să privească spre Golgota și să vadă cât L-a costat pe Domnul Isus să Se dea pe Sine pentru ea. Prin aceasta ea trebuie să învețe cât de serios este păcatul pe care ea l-a făcut acum, că pentru acest păcat El a fost părăsit de Dumnezeu și a trebuit să fie așezat de către El în țarina morții. Ea trebuie să învețe de asemenea cât de desăvârșite sunt consecințele acestei lucrări și să vadă că Domnul Isus a dat lui Dumnezeu, și cu privire la aceste păcate tot ceea ce era necesar. Atunci ea știe că aceste păcate, de îndată ce au fost mărturisite, au fost de asemenea iertate. Această învățătură o găsim în capitolul care ne stă în față.

Am amintit mai înainte 1 Ioan 1.9, unde găsim principiul, care este totdeauna adevărat, dar care se potrivește mai ales pentru noi cei credincioși: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“.

Aceasta se potrivește și pentru orice păcătos care vine la Dumnezeu, însă atunci trebuie văzut în legătură cu faptul că Dumnezeu a dat pe Fiul Său, ca astfel El să poată face aceasta. Sângele Domnului Isus este mijlocul prin care Dumnezeu curățește pe păcătos de toate nelegiuirile sale, dacă el își mărturisește păcatele. Și pentru credincioși este un principiu general valabil, că el trebuie să-și mărturisească păcatele, dacă Tatăl trebuie să-l ierte de ele și să-l curățească de nedreptate. În 1 Ioan 2.1, se spune: „Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor pe Isus Hristos, Cel drept. Și El este ispășirea pentru păcatele noastre“. Cuvântul „Mijlocitor“ este folosit și în Ioan 14,15 și 16 cu privire la Duhul Sfânt. Câteodată este tradus prin „apărător“ și câteodată prin „mângâietor“, însă are un înțeles mult mai adânc. Înseamnă: cineva care intervine în întregime pentru persoana pe care o înlocuiește și îi apără toate interesele, face totul pentru ea, tot ceea ce este necesar. Sunt procese în care nu poți să apari personal în fața judecătorului și trebuie să se intervină printr-un avocat, pentru că avocatul cunoaște legile și de aceea poate să apere mai bine persoanele, decât poate persoana în cauză. Acesta este înțelesul propriu al cuvântului care este folosit aici. Duhul Sfânt este Avocatul nostru aici pe pământ, care face tot ceea ce este necesar pentru noi, și în același timp Domnul Isus este în cer la Tatăl și acolo face totul pentru noi, într-un mod desăvârșit, așa cum numai El poate face.

Citim deci aici: „dacă cineva a păcătuit“, atunci el are un avocat, un „apărător“ la Tatăl. Și cine este acesta? Este cel Drept, și „El este ispășirea pentru păcatele noastre“. El, Cel care a mers la Tatăl pentru noi, poate spune (și Tatăl o știe bine): Eu am suferit pe cruce pentru păcatele care au fost înfăptuite și Eu am purtat judecata asupra lor, așa că nu mai poate fi nici o judecată cu privire la ele. El este Cel drept și Dumnezeu știe că El niciodată nu va face ceva nedrept și niciodată nu va acoperi un păcat, niciodată nu va spune despre ceva care este fals că este bun, așa cum o fac deseori avocații de pe pământ. Cuvântul Său este adevărul absolut, așa că Dumnezeu poate avea încredere desăvârșită în Cuvântul Său. El ne înlocuiește, ca să ne readucă iarăși în părtășie cu Tatăl, pentru ca în felul acesta răul să fie îndepărtat și Dumnezeu să poată, potrivit cu 1 Ioan 2.1, să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate. Pe de o parte lucrează Domnul Isus în noi, ca să ne aducă la mărturisire, pe de altă parte El intervine la Tatăl pentru noi, ca

astfel, când noi am mărturisit, Tatăl să ne ierte. Și Tatăl ne iartă totdeauna, căci El este credincios și drept când face lucrul acesta.

În primul rând Domnul Isus lucrează în noi ca păcatele pe care noi le-am înfăptuit să ne devină cunoscute. Cum ne sunt ele făcute cunoscut? Când eu am făcut ceva, și eu nu știu că este rău și voi nu știți că este rău, cum veți afla voi vreodată că este rău?

Vedem lucrarea Domnului Isus în cazul lui Petru. Domnul îl atenționează mai dinainte și îi spune: „În această noapte tu Mă vei tăgădui de trei ori“. Însă El spune imediat: „Însă eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se micșoreze credința ta“. Pe când Petru a tăgăduit de trei ori pe Domnul, Domnul l-a privit și prin aceasta i-a adus aminte de cuvintele sale; și Petru a devenit conștient că el l-a tăgăduit și a plâns cu amar. Când Domnul a înviat, Petru a fost unul dintre primii pe care El l-a căutat ca să stea de vorbă cu el. Când după aceea, Petru a fost iarăși în mijlocul ucenicilor, Domnul a venit și cu acest prilej din nou a mers până la temelie, ca să-l aducă pe Petru la o totală restabilire și la o deplină părtașie; căci acesta este scopul Domnului Isus (Ioan 21).

Când un preot sau toată adunarea a păcătuit, atunci acesta este un caz deosebit și nu este suficient dacă spunem: ne pare rău că am făcut așa. Cu aceasta cazul nu este rezolvat. Dumnezeu cere condamnarea reală a răului. Numai dacă aceasta are loc și anume potrivit cu mărimea răului, are loc o restabilire desăvârșită a părtașiei. Părtașie înseamnă „să ai parte“ și atâta timp cât cineva, un credincios sau adunarea nu judecă un lucru așa cum face Domnul Isus, nu există o părtașie desăvârșită. Atunci Domnul ne conduce la umilirea reală și la adevărata judecată de sine, care trebuie să fie în concordanță cu mărimea răului. Lucrul acesta este deosebit de serios. De aceea și preotul trebuia să aducă un vițel. El trebuia să aibă o înțelegere adâncă a faptului cât l-a costat pe Domnul, ca să poată judeca asupra acestui păcat și prin aceasta să înțeleagă cât de îngrozitor este păcatul. Însă în același timp, el trebuie să primească o înțelegere profundă a consecințelor minunate ale lucrării Domnului Isus; prin aceasta el știe că lucrarea este atât de desăvârșită încât nu mai există nici cea mai mică piedică pentru părtașia dintre Tatăl și acela care a înfăptuit păcatul.

Același lucru îl vedem și la adunare. Și ea trebuie să ia un vițel și să-l taie. Ea trebuie să vadă cât de mult a trebuit să sufere Domnul Isus pentru aceste păcate și cât de îngrozitoare este fapta pe care a făcut-o, pentru că s-a arătat nepotrivită cu țelul pe care l-a avut Domnul Isus când S-a dat pe Sine Însuși pentru Adunare, ca s-o prezinte înaintea Sa sfântă și fără pată, așa cum se spune în Efeseni 5. Însă mai întâi vițelul trebuia adus la cortul întâlnirii. Acesta era un loc în mijlocul taberei, acolo unde Dumnezeu invită pe poporul Său. Cine mergea acolo era văzut de toți aceia care locuiau împrejurul cortului și mai ales de către preoți.

Acolo unde păcatul este văzut și judecat, nu se va încerca să-l ascundă sau să-l păstreze secret. Când cineva a păcătuit și ține aceasta în taină și nu vorbește cu nimeni despre acest fapt, dovedește că nu s-a smerit cu adevărat. Cineva care s-a smerit cu adevărat cu privire la păcat, se rușinează înaintea lui Dumnezeu și este gata să-și recunoască păcatele înaintea oamenilor, fără ca să se prefacă. Și Moise numește de mai multe ori păcatele pe care el le-a făcut, pe când s-a mâniat și nu a avut voie să intre în țara Canaanului pentru că el nu a dat cinste lui Dumnezeu. El descrie de asemenea cât a implorat el pe Dumnezeu ca să aibă voie să intre în țară, însă nu a fost posibil, căci păcătuse. Și David vorbește deschis în Psalmii pe care i-a compus, despre

păcatul îngrozitor pe care îl făcuse. El n-a căutat să lase impresia unei smerenii, ci a scris psalmii cu o adâncă umilință și cu o inimă zdrobită înaintea lui Dumnezeu. El era conștient că păcatul său era mult mai îngrozitor înaintea lui Dumnezeu decât înaintea oamenilor și că de aceea mărturisirea înaintea lui Dumnezeu era mult mai serioasă decât o mărturisire înaintea oamenilor. Când el a făcut o mărturisire înaintea lui Dumnezeu, el era gata s-o facă și înaintea oamenilor și să-și recunoască rușinea înaintea lor.

Când adunarea a păcătuit, trebuia ca vițelul să fie adus ca jertfă pentru păcat înaintea cortului întâlnirii pe locul liber al curții din față, unde se strângea tot poporul lui Dumnezeu: „Și bătrânii adunării să-și pună mâinile pe capul vițelului înaintea Domnului și să înjunghie vițelul înaintea Domnului“. Frații cei mai în vârstă, care prin experiența pe care au primit-o prin părtașia cu Domnul au primit înțelegere cu privire la gândurile lui Dumnezeu și prin aceasta au autoritate morală în mijlocul credincioșilor, ei trebuie, în numele adunării, să se facă una cu păcatul și să recunoască: „Noi am păcătuit“, prin faptul că ei își pun mâinile pe capul vițelului și apoi îl sacrifică. Recunoașterea că ei au adus pe Domnul Isus la cruce, conduce la adevărata mărturisire a vinei și prin aceasta la deplina restabilire. În același timp ei văd că Domnul Isus a luat în chip desăvârșit asupra Sa judecata acestor păcate și prin aceasta i-a eliberat. Ei știu că Tatăl îi iartă pe baza lucrării Domnului Isus. Am spus deja că nu preocuparea cu păcatele noastre ne face să ne smerim, ci experiența harului și dragostei Tatălui și Fiului. Pe când eram păcătoși și dușmani ai lui Dumnezeu El a dat pe Fiul Său și Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși, ca să ne mântuiască. Deci, dacă noi am păcătuit după ce am devenit credincioși, El nu ne întoarce spatele, ci rămâne Același și ne caută, chiar dacă noi îi întoarcem spatele, în lumina întregului har pe care El ni l-a arătat. El trăiește ca să mijlocească, să ne aducă înapoi, așa cum a făcut-o cu Petru. Ceea ce ne smerește cu adevărat este harul Său, îndurarea Sa, dragostea Sa neschimbătoare, care nu este micșorată prin răceala noastră, credințioșia Sa neschimbată care nu va fi slăbită prin necredințioșia noastră, harul Său, care este neschimbat de mare, da, har după har, pe care noi îl experimentăm zilnic în viața practică. Aceasta ne este prezentat aici înaintea ochilor. Acum însă vine preotul, acela care stă în prezența lui Dumnezeu și prin aceasta poate judeca lucrurile potrivit gândurilor lui Dumnezeu și poate pași spre Dumnezeu care este în mijloc: căci El știe care sunt gândurile Sale și cum poate fi refăcută părtașia cu Dumnezeu, care a fost întreruptă. În cazul când adunarea a păcătuit, preotul care era uns trebuia să facă slujba preoțească. Când însă a păcătuit o căpetenie, un prinț sau cineva din popor, nu se vorbește de preotul uns, ci de preot. Preotul uns poate fi într-adevăr și o imagine a noastră, a credincioșilor, ca fii ai lui Aaron. Însă expresia arată în primul rând spre Domnul Isus; căci numai Aaron era uns. Când deci a păcătuit toată adunarea, cine în afară de Domnul Isus ar putea restabili legătura cu Dumnezeu Tatăl? Cine altul ar putea aduce Adunarea înapoi la locul pe care l-a părăsit, locul sfințeniei, de pe care ea se poate apropia în libertate de Dumnezeu ca să-I slujească?

Este lucrarea Domnului Isus, pe care El o face acum în ceruri pentru noi, ca Mijlocitorul nostru. Aceasta este socotită în imaginile Vechiului Testament ca preoție și slujba preoților. În Noul Testament însă, unde strălucește lumina deplină, slujba Domnului Isus în cer este văzută în două privințe: pe de o parte ca slujbă preoțească și pe de altă parte ca slujbă de apărător. Preoția în Noul Testament nu are nimic a face cu păcatul, ci numai cu ajutorul, ca noi să nu cădem în păcat. Gândul acesta îl găsim în Epistola către Evrei. El poate avea milă de slăbiciunile noastre; căci El a fost ispitit în toate privințele ca și noi, cu excepția păcatului. De aceea noi ne putem apropia liberi de tronul harului. În

Evrei 7 vedem că El trăiește, ca să mijlocească pentru noi. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu numește păcatul „slăbiciune“. Noi facem aceasta deseori și suntem înclinați să spunem: acesta este caracterul meu câteodată, adică aceasta este o slăbiciune a mea. Noi nu găsim însă aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu. Slăbiciunea este când noi nu suntem suficient de tari ca să ne împotrivim lui Satan și să biruim lumea. Domnul Isus trăiește ca preot la Dumnezeu, pentru ca astfel noi să găsim har și ajutorul potrivit și prin aceasta să nu cădem în păcat.

În 1 Ioan 2.1 și 2 găsim cealaltă parte a preoției Vechi-Testamentale, care are a face cu păcatele noastre și este numită în Vechiul Testament, lucrarea Aceluia care intervine pentru noi, a Avocatului nostru. Aceasta este slujba preoțească pe care noi o vedem aici în Levitic 4.6. „Și preotul care a primit ungera să aducă din sângele vițelului în cortul întâlnirii; și preotul să-și moaie degetul în sânge și să stropească cu el de șapte ori înaintea DOMNULUI, în fața perdelei dinăuntru“ (Levitic 4.17). Aici este vorba de întreaga Adunare, care este compusă din preoți și ceilalți care nu sunt fii ai lui Aaron. Preoții sunt obișnuiți să stea în prezența lui Dumnezeu și să intre în Locul Preasfânt, unde să slujească lui Dumnezeu. Cum pot însă ei să intre, dacă ei au fost murdăriți prin păcat? Dacă toată Adunarea a păcătuit, fiecare este murdărit prin aceasta. Atunci și locul a fost murdărit, căci ei au intrat acolo; căci tot ce vine în atingere cu necurăția devine necurat. Cum ar putea Dumnezeu să Se apropie de noi și cum am putea noi avea libertatea să intrăm, dacă ne gândim la răul pe care l-am făcut? Vedem aici realitatea minunată că preotul ducea sângele la Locul Preasfânt și stropea de șapte ori „înaintea Domnului înspre perdea“.

Am văzut deja în Levitic 16 că sângele era stropit numai odată înaintea lui Dumnezeu și această singură dată era suficientă pentru toată veșnicia. Dumnezeu a văzut-o pe Golgota și n-o uită niciodată. Puterea sângelui este prezentă mereu înaintea Sa, iar când eu am păcătuit, trebuie să mă smeresc adânc și să recunosc că viața mea nu este așa cum ar trebui să fie. Și cine dintre noi nu trebuie să facă aceasta? Cine dintre noi nu se pleacă seara înaintea lui Dumnezeu și recunoaște cât de slab este răspunsul la dragostea și la harul Său, cât de mică este dăruirea noastră față de El, în comparație cu dăruirea Lui nouă? Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu pentru noi și Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși la cruce pentru noi și acum Se dă de asemenea întru totul pentru noi. Atunci ar trebui ca noi să ne întrebăm cum poate găsi Dumnezeu plăcere în noi și cum putem noi să ne apropiem de El în libertate.

Însă El vede mereu sângele și El ne vede în Domnul Isus. În afară de asta vedem aici slujba Domnului Isus, care ne îndreaptă atenția spre sânge, așa că noi ne putem aminti mereu de faptul că am păcătuit. Însă Domnul Isus a suferit pentru păcatele noastre. Dumnezeu cunoaște deja păcatele, înainte ca noi să le fi făcut, dar El nu Se va schimba față de noi. Sângele Domnului Isus este de ajuns și pentru aceste păcate. Vedem aici slujba Domnului Isus, preotul uns, când preotul sau toată Adunarea au păcătuit. Vedem chiar că pentru această slujbă preoțească El folosește uneori oameni, adică pe creștini, care sunt duhovnicește atât de maturi, încât ei, simbolic vorbind, să fie văzuți ca fii ai lui Aaron. Însă găsim aici foarte clar arătat preotul uns, care reprezintă în primul rând pe Domnul Isus Însuși.

„Și preotul să-și moaie degetul în sânge și să stropească de șapte ori înainte DOMNULUI, în fața perdelei“ (Levitic 4.6). Când El mergea pentru prima dată la Locul Preasfânt ca să facă slujba și să facă lucrarea de tămâiere înaintea lui Dumnezeu, vedea temelia sângelui. Trebuia stropit de șapte ori, înseamnă că trebuia dată o mărturie desăvârșită despre puterea sângelui, despre care

vorbește Evrei 10, că ne-a deschis drumul în Locul Preasfânt, în prezența lui Dumnezeu. Așa avea preotul iarăși libertate ca să intre.

Aici însă este vorba de Adunare, care este compusă din credincioși, tineri și în vârstă și ei se strâng într-un loc, la intrarea cortului întâlnirii. Altarul de aramă, altarul arderii-de-tot, care stă acolo este numit în Sfânta Scriptură „masa Domnului“. Aceasta este așa și în 1 Corinteni 10, unde găsim locul nou-testamental, în care, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, trebuie sărbătorită cina. „Masa Domnului“, unde este sărbătorită „Cina Domnului“, unde Tatăl și Domnul Isus invită pe copiii lui Dumnezeu, ca împreună cu El să aibă părtășie la masă, este locul unde se strânge Adunarea. Dacă cei credincioși sunt acolo în credință, ei pot, în măsura în care ei sunt în mod practic preoți, adică sunt duhovnicești, să intre prin credință în Locul Preasfânt, acolo unde este scaunul de domnie al lui Dumnezeu în cer, în timp ce trupurile lor se găsesc aici pe pământ. De aceea amândouă locurile trebuiau să fie marcate prin sânge.

„Apoi să ungi cu sânge coarnele Altarului pentru tămâia aromată, care este înaintea Domnului, în cortul întâlnirii“ (Levitic 4.7). Acesta este deci altarul pe care își exercită preoții slujba, însă nu prin aducerea jertfelor de animale, ci prin lucrarea de tămâiere! Jertfele de animale vorbesc despre cruce, despre jertfa Domnului Isus; însă lucrarea de tămâiere vorbește despre slava Sa personală. Adevărata adorare este deci când noi oferim lui Dumnezeu pe aceasta din urmă, în timp ce prima poartă mai mult caracterul laudei și mulțumirii. Când noi oferim Tatălui slava personală a Domnului Isus și a Sa, a Tatălui Însuși, pe care noi am văzut-o, corespundem cu ceea ce spune Ioan 4: „Tatăl caută astfel de adoratori (care adoră în duh și în adevăr)“. În primul capitol din Levitic am văzut că avem voie să aducem adorarea noastră și aceasta înaintea Tatălui, ceea ce am înțeles din slava Domnului Isus ca ardere-de-tot și ca jertfă de mâncare. Însă ceea ce este prezentat în lucrarea tămâierii este slava Sa personală, pe care noi o aducem pe altarul de aur din Locul Preasfânt. Când noi intrăm acolo, după ce părtășia a fost refăcută, vedem acolo sângele și anume pe de o parte ca amintire a faptului că noi am păcătuit, însă pe de altă parte vedem că sângele este suficient pentru aceasta. Noi nu ne-am pierdut preoția, iar când ne-am recunoscut păcatul, avem voie să intrăm iarăși liberi, ca să aducem jertfele noastre de tămâiere. Dumnezeu vede lucrarea noastră de tămâiere în legătură cu sângele de pe coarnele altarului tămâierii.

După aceea preotul trebuia să verse tot sângele vițelului la picioarele altarului arderii-de-tot, care se găsește la ușa cortului întâlnirii. Aici vedem partea a doua, că tot sângele era vărsat pe locul de pe pământ, la masa Domnului, acolo unde se strângea Adunarea, ca prin aceasta toată Adunarea, toți care se strângeau acolo să fie conștienți că puteau să se strângă în prezența lui Dumnezeu, pe baza sângelui Domnului Isus, pe temelia lucrării Sale de la cruce. Și dacă ei au păcătuit, acest păcat este înlăturat pe baza lucrării Domnului Isus, iar părtășia de mai înainte cu Dumnezeu Tatăl este restabilită. Temelia sângelui, pe care ei se strâng laolaltă, le spune: „Toate, toate păcatele mele le-a îndepărtat sângele Său“.

Mai găsim și alte lucruri minunate: „Să ia toată grăsimea vițelului adus ca jertfă pentru păcat; grăsimea care acoperă măruntaiele, cei doi rinichi și grăsimea de pe ei, de pe coapse și prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lângă rinichi, cum se iau de la vițelul adus ca jertfă de mulțumire; și preotul să la ardă pe altarul pentru arderile-de-tot. Toată grăsimea lui s-o ia și s-o ardă pe altar“ (versetul 8.10,19). Acestea ne vorbesc despre o realitate minunată. Când ne ocupăm cu păcatele noastre și le recunoaștem înaintea lui Dumnezeu și privim la cruce unde Domnul Isus a trebuit să sufere pentru ele, Dumnezeu

ne îndreaptă privirea spre slava lăuntrică a acestei jertfe. Am văzut deja că grăsimea în Scriptură este o imagine a energiei, a voinței. Dumnezeu ne face să vedem că întreaga energie a Domnului Isus era îndreptată spre satisfacerea lui Dumnezeu, că El a mers cu putere dumnezeiască pe drumul Său înspre cruce, ca acolo să poarte păcatele noastre și să îndure judecata lui Dumnezeu. Aceasta s-a petrecut cu o înțelepciune desăvârșită. Rinichii, potrivit cu Iov 38.36 sunt locuința înțelepciunii și aici ei sunt aduși împreună cu toată grăsimea pe altarul arderii-de-tot. În Levitic 3.11 și 16 vedem că Dumnezeu numește aceasta mâncarea Sa, pâinea Sa.

Deci lucrarea Domnului Isus este suficientă nu numai pentru păcatele pe care noi le-am făcut, ci în același timp El a slăvit pe Dumnezeu și a pus baza pe care noi putem avea iarăși părtașie cu Dumnezeu, ca astfel noi să putem mânca iarăși din jertfa de mulțumire și să ne putem apropia de cortul întâlnirii și adunarea să aibă iarăși voie să aducă jertfe care sunt arse pe altarul arderii-de-tot. Cuvântul ebraic care este folosit aici pentru arderea grăsimii înseamnă de fapt: „a tămâia“. Vedem în aceasta cât de prețioasă este grăsimea pentru Dumnezeu - energia, în care Domnul Isus a săvârșit lucrarea de pe cruce pentru păcatele pe care noi le-am făcut, prin care Dumnezeu a fost satisfăcut pe deplin. Vom vedea chiar în cele două versete care urmează că Dumnezeu trebuia să lovească pe Domnul Isus, atunci când El a purtat păcatele noastre în trupul Său și a fost făcut păcat pentru noi. Însă aici Dumnezeu ne pune înaintea ochilor că și atunci Domnul era desăvârșit de curat și plăcut pentru El. Vedem aceasta în legătură cu jertfa arderii-de-tot.

Însă acum urmează o altă parte a adevărului. Citim: „Cu vițelul acesta să faci întocmai cum a făcut cu vițelul adus ca jertfă pentru păcat“ (versetul 20). Potrivit cu versetul 11 și 12 aceasta însemna: „Și pielea vițelului, toată carnea lui, cu capul, picioarele, măruntaiele și baliga lui, adică tot vițelul care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat unde se aruncă cenușa și să-l ardă cu lemne pe foc; să fie ars pe grămada de cenușă“. Cuvântul folosit aici pentru „a arde“ nu este același cuvânt ebraic utilizat pentru arderea grăsimii. Aici înseamnă „să fie mistuit pe deplin“. Ce impresie primim noi din aceasta, cât de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu și ce a trebuit să îndure Domnul Isus la cruce!

Jertfa pentru păcat trebuia să fie complet mistuită de judecata lui Dumnezeu, pentru că nimic din ce era păcătos, din vechiul om păcătos, nu poate sta înaintea lui Dumnezeu. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El a făcut-o la cruce în Domnul Isus, încât noi putem spune: „noi am murit împreună cu Hristos“. Aceasta ne-o spune Cuvântul lui Dumnezeu în Coloseni 3.3. Însă trebuia să facă încă o impresie asupra noastră, ca noi să fim conștienți de ceea ce am făcut noi. Păcatele pe care noi le-am făcut erau o trezire la viață a omului vechi, care pentru Dumnezeu cunoștea numai judecata. Astfel, noi învățăm din nou ce este păcatul în realitate.

Cât de minunat vedem în aceasta harul și înțelepciunea lui Dumnezeu! Dacă noi vedem, deci, cum jertfa pentru păcat era complet mistuită de judecata lui Dumnezeu, nu se umplu atunci inimile noastre de frică? Nu ne vom gândi noi atunci că nu se mai poate găsi pentru noi nici un har și nici o restabilire, căci noi am păcătuit iarăși? Nu ar trebui să ne întrebăm dacă există o reîntoarcere la starea de mai înainte, în care am căzut prin păcătuire?

Dacă am fi avut înaintea ochilor numai cealaltă parte, puterea sângelui și valoarea grăsimii, nu ne-ar fi făcut această diferență cu privire la păcat să spunem că nu ne-am mai fi gândit suficient la faptul că: Domnul a purtat toate

păcatele noastre, Dumnezeu le-a iertat deci și nu mai este nici o judecată pentru noi?

Vedem aici înțelepciunea minunată a lui Dumnezeu. Pe de o parte ne arată grozăvia păcatelor noastre, prin care ajungem de unde am plecat și la judecata de sine. Însă în același timp vedem că este posibilă o restabilire deplină pe baza acestei lucrări a Domnului Isus, care ne arată cât de groaznic este păcatul nostru, însă în același timp că Dumnezeu a primit satisfacție deplină pentru păcatele noastre, chiar mai mult, în momentul când a exercitat judecata asupra păcatelor, a fost pe deplin slăvit. De aceea găsim acum drept rezultat: „Și astfel să facă preotul ispășire pentru ei, și le va fi iertat“ (versetul 20).

Urmează apoi al treilea caz: „Dacă o căpetenie a păcătuit făcând din neștiință împotriva vreuneia din poruncile DOMNULUI, Dumnezeului său, lucruri care nu trebuie făcute și s-a făcut vinovat, și dacă i se face cunoscut păcatul pe care l-a comis, să aducă jertfă un țap fără cusur“ (versetele 22.23).

Sunt bărbați în adunare care au influență și autoritate morală, pentru că Dumnezeu le-a dat capacitatea să ocupe în mijlocul credincioșilor o poziție de conducător, cu toate că ei nu sunt preoți. Dacă citim cărțile lui Ezra și Neemia, vedem că Ezra era preot. El era mult mai duhovnicesc, mult mai familiarizat cu gândurile lui Dumnezeu și practic mult mai în părtășie cu Dumnezeu decât Neemia. Însă cu toate acestea Neemia era o căpetenie, care era utilizată de Dumnezeu. Sunt câteodată în mijlocul copiilor lui Dumnezeu lucruri pentru care Dumnezeu poate folosi mai bine un bărbat mai puțin duhovnicesc cu multă energie, decât un credincios mai duhovnicesc. Dumnezeu poate folosi pe Ezra pentru multe lucruri, însă erau anumite lucruri pentru care El putea folosi mai bine pe Neemia.

Aici vedem un asemenea om, care nu este obișnuit să slujească zilnic în prezența lui Dumnezeu în Locul Preasfânt, dar care este un conducător în mijlocul credincioșilor, un conducător care are autoritate în lucrurile administrative. Cuvântul lui Dumnezeu amintește darul administrării (1 Corinteni 12.28). Aceasta nu are nimic a face cu partea duhovnicească, ci cu înțelepciunea în lucrurile practice, care se întâlnesc în viața Adunării.

Trebuie să recunoaștem clar că darurile de învățător, evanghelist, păstor etc, pe care le dă Domnul Isus, s-ar putea să aibă puțin a face cu o gândire duhovnicească. În imaginile Sfintei Scripturi vedem că darurile sunt reprezentate prin leviți, nu prin preoți. Preoții nu trebuie să posede daruri, ci ei sunt obișnuiți să se poarte în prezența lui Dumnezeu, să fie zilnic în părtășie cu Domnul și să meargă pe drumul lor cu El. Acesta poate fi un frate care este mut sau o soră care bineînțeles niciodată nu-și deschide gura în Adunare, în afară de cântare.

Vedem deci aici o căpetenie care a păcătuit. Restabilirea este altfel decât la un preot. O căpetenie nu intră în Locul Preasfânt și de aceea acolo nu este adus sângele. În rest însă drumul este același. Păcatul trebuia să-i fie făcut cunoscut. Am văzut că aceasta nu se spune unui preot. Unuia, care este zilnic în prezența Domnului și în Locul Preasfânt și are părtășie cu El, în mod normal nu este nevoie să vină cineva la el și să-i spună că a păcătuit. Cuvântul lui Dumnezeu face să înțeleagă că el a remarcat faptul acesta. Însă la o căpetenie poate fi altfel. Vedem cât de mult a durat la David, până ce s-a restabilit. Lui a trebuit să i se spună că a păcătuit. Și căpetenia trebuia să-și aducă jertfa, însă nu trebuia să fie un vițel, ci era suficient un țap. O capră este pusă în legătură în mod deosebit cu jertfa pentru păcat. Doi țapi

reprezintă jertfa pentru păcat pentru Israel în Levitic 16, iar în Matei 25 dușmanii Domnului Isus, care vor fi judecați de El, sunt numiți țapi, capre. Căpetenia trebuia să aducă deci un țap. El trebuia să aibă mai multă înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu, decât avea cineva din popor. „O parte bărbătească“ vorbește despre energia, puterea care este pusă în acțiune. De aceea în Matei 25 împotrivorii publici ai Domnului Isus sunt prezentați prin capre (țapi). Țapul ca jertfă pentru păcat indică forța bărbătească cu care Domnul a înfăptuit la cruce lucrarea de ispășire a păcatelor. Un animal feminin reprezintă mai mult starea dintr-o anumită poziție. Capra ca jertfă pentru păcat reprezintă, deci, mai mult purtarea pasivă a păcatelor.

Dumnezeu așteaptă mai mult de la cineva care ocupă în mijlocul fraților o poziție proeminentă, de conducător, căci un asemenea om poartă mai mult responsabilitatea. Când doi oameni fac același lucru, nu înseamnă că amândoi sunt la fel înaintea lui Dumnezeu. Așa este și aici. Așa cum o căpetenie trebuia să ia pentru arderea-de-tot un animal de parte bărbătească, desăvârșit, tot așa el trebuia să ia un țap și să-l taie în locul unde se tăia arderea-de-tot.

El trebuia, deci, să vină cu țapul de la cortul său la locul unde Domnul Se întâlnea cu ai Săi. El nu putea să facă lucrul acesta în ascuns, numai pentru sine. Când el a păcătuit în mod public, trebuia să mărturisească în mod public. Chiar dacă nu era un prilej public, trebuia totuși să se vadă public că s-a smerit. Chiar dacă nu știa nimeni ce a făcut el, trebuia totuși să se vadă în purtarea sa că a adus o jertfă pentru păcat. El trebuia să meargă cu țapul prin mijlocul taberei până la cortul întâlnirii, acolo să-și pună mâna pe capul animalului de jertfă ca semn al unirii și să-l taie înaintea Domnului - nu înaintea fraților și surorilor, chiar dacă deseori ei sunt martori la aceasta, ci înaintea Domnului.

Nu este un gând mult mai serios faptul că trebuie să mărturisești înaintea Domnului, atunci când ai păcătuit, decât înaintea oamenilor, care sunt tot așa de slabi ca și noi și probabil că deseori au făcut aceleași păcate ca și noi? Și cu toate acestea găsim că deseori este mai ușor să faci mărturie înaintea lui Dumnezeu decât înaintea oamenilor. Nu dovedește aceasta că noi cunoaștem așa de puțin seriozitatea păcatului și suntem așa de mândri, încât nu vrem să descoperim oamenilor adevărata noastră stare? Nu este nespun mai greu să trebuiască să mărturisești înaintea lui Dumnezeu Cel sfânt și drept - și care este totuși așa de îndurător față de noi - că noi am păcătuit, decât să mărturisești înaintea oamenilor? Când am văzut grozăvia păcatelor și ne-am smerit cu adevărat, atunci așa va fi cu noi. De aceea se spune aici că animalul de jertfă trebuia tăiat înaintea Domnului ca jertfă pentru păcat.

Preotul ia iarăși sângele, însă el nu-l duce în Locul Preasfânt; căci căpetenia nu are intrare acolo. Părtașia sa personală cu Domnul s-a întrerupt, însă nu părtașia întregii adunări. De aceea nu trebuia dus sângele în Locul Preasfânt. Preotul ungea coarnele altarului din față, iar restul îl vărsa la picioarele altarului. Acesta este locul unde poate veni oricine din popor. Însă când venea acolo căpetenia, el vedea sângele. El își va aminti că lucrarea a fost săvârșită și păcatele sale au fost ispășite și el poate merge liber într-acolo. În cuvintele noastre se spune: el poate să-și reia locul la masa Domnului și poate veni acolo în prezența Domnului. Acolo Domnul îi pune sângele înaintea ochilor și el poate cânta: „Toate, toate păcatele mele, le-a îndepărtat sângele Său“. El poate sta acolo cu conștiința liniștită, pentru că el știe că și acest păcat este îndepărtat, după ce l-a mărturisit înaintea lui Dumnezeu; căci Domnul Isus a purtat judecata asupra lui.

Vedem aici iar grăsimea pe altar, însă nu se spune mult despre ea. Căpetenia nu înțelegea așa de mult valoarea grăsimii, cum putea cunoaște preotul. Cu cât suntem mai mult în părtășie cu Domnul, cu cât suntem mai mult lângă Dumnezeu, cu atât mai mult vedem cât de excepțională este lucrarea Domnului Isus și cu atât mai mult recunoaștem ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru Dumnezeu.

„Dacă cineva din poporul țării a păcătuit din neștiință... dacă păcatul lui, pe care la comis, vine la cunoștința lui, să aducă jertfă o iadă fără cusur, pentru păcatul care l-a făcut“ (versetele 27-28). El ocupă un alt loc și de aceea Dumnezeu judecă fapta sa altfel decât la o căpetenie sau chiar la un preot. El trebuia să aducă o jertfă pentru păcat, însă trebuia să fie de parte femeiască. El trebuia să devină conștient că Domnul a murit și pentru acest păcat, chiar dacă nu este așa de grav ca la un preot, care în prezența lui Dumnezeu a pătruns adânc în toate lucrurile. Însă și el trebuia să-și pună mâna pe capul animalului de jertfă, să devină conștient că este o jertfă pentru păcat, să se facă una și apoi să sacrifice jertfa pe locul arderii-de-tot. Dacă el însuși nu are așa de multă înțelegere, Domnul Isus poate să-l aducă până acolo ca să-și dea seama că jertfa pentru păcat stă în legătură cu arderea-de-tot. Când o jertfă era adusă pentru păcat, pentru care Domnul Isus a trebuit să poarte judecata lui Dumnezeu, în același timp El a slăvit prin aceasta pe Dumnezeu și în felul acesta cel care aduce jertfa își dă seama că păcatul a fost iertat.

Și aici grăsimea, ca și tămâia, trebuia arsă pe altar. Găsim apoi ceva minunat, care se spune numai aici, în versetul 31: „De un miros plăcut DOMNULUI“. Este ca și cum Domnul iese înaintea credincioșilor care sunt săraci duhovnicește, care au puțină înțelegere a valorii lucrării Domnului Isus și vrea să le dea o înviore deosebită, prin aceea că le spune că lucrarea Domnului Isus este de un miros plăcut pentru El. Astfel conștiința sa poate fi satisfăcută, să ajungă la liniște cu privire la păcatele pe care le-a făcut, pentru că el a recunoscut că Dumnezeu a fost slăvit și Și-a găsit plăcerea în aceasta, pe când Domnul Isus a murit pentru aceste păcate: „ca un miros plăcut pentru Domnul“.

El avea voie să aducă și un miel, un animal care se potrivește mai puțin pentru jertfa pentru păcat. Însă și aici se spune: „și s-o ardă pe altar, peste jertfa mistuită de foc înaintea Domnului; astfel preotul va face pentru acesta ispășirea păcatului pe care l-a săvârșit, și i se va ierta“ (versetul 35). Și grăsimea unui miel era adusă ca jertfă mistuită de foc înaintea Domnului și de aceea stă în legătură cu aceasta. Domnul încearcă și aici să trezească în inima celui care aduce jertfa, recunoașterea mărturiei lucrării Domnului Isus și însemnătatea ei pentru Dumnezeu. Astfel el poate recunoaște că lucrarea Domnului Isus este desăvârșită și minunată, cu toate că el are o înțelegere restrânsă și nu este preot, care să fi cunoscut în prezența lui Dumnezeu, în Locul Preasfânt, cât prețuiește Dumnezeu sângele. El poate recunoaște că nu este numai suficient pentru a ierta un păcat, ci ajunge și pentru a aduce înapoi pe un copil al lui Dumnezeu, care a păcătuit, ca să-l așeze în deplină părtășie cu Tatăl și cu Fiul. El va fi iarăși condus în locul de unde mai înainte se strângea cu toată adunarea, la cortul întâlnirii, la masa Domnului, unde Dumnezeu invită pe poporul Său. El primește iar intrare liberă și posibilitatea slujbei în Locul Preasfânt.

Cât de minunată este valoarea lucrării Domnului Isus și puterea sângelui Său! Cât de minunat este harul Tatălui și harul Fiului, care au pregătit un asemenea drum pentru restabilire, încât după orice abatere este posibilă reîntoarcerea pentru orice copil al lui Dumnezeu, da, chiar pentru toată

adunarea. Noi știm că adunarea ca întreg, din nefericire nu s-a folosit de această posibilitate. Apocalipsa 2 și 3 ne arată că nu s-a întors înapoi pe drum. De aceea sfârșitul ei va fi că Domnul are s-o verse din gura Sa. Însă pentru fiecare din noi, Dumnezeu ține încă drumul deschis, ca astfel noi să recunoaștem seriozitatea păcatului pe care l-am făcut, însă să vedem și drumul spre deplina restabilire, spre deplina părtășie cu El. Ce har, ce dragoste, însă și ce responsabilitate pentru noi!